

slaget, som det var, og saa sagde vi: Vi ville ikke præjudicere Kirkens Stilling, lad os saa ganske holde Kirkens Stilling uden for og sige: Denne Lov hjemler ikke Krav paa Gejstlighedens Medvirkning i Anledning af Sigbrænding. Det forekommer mig, at det dog egentlig var ret liberalt fra Forslagsstillereis Side, og den ærede Taler maa undskyldes, at jeg igen kommer tilbage dertil, det forekommer mig, at man tager det for ivrigt, og at den ærede Taler kom ind paa vel meget i Anledning af det lille simple bestedne Forslag, som jeg virkelig tillader mig fremdeles at kalde det. Han sagde fremdeles, at man vilde give Kultusministeren Hals og Haand over Kirken, det var det Udtryk, han brugte. Ja, den har han jo i Forvejen efter det ærede Medlems Mening i alle andre Spørgsmaal, Kultusministeren kunde jo saa finde paa noget, der kunde være meget værre end det, der her kunde være Tale om, at Gejstligheden skulde være medvirkende ved Sigbrænding med Jordpaa-kastelse. Det forekommer mig, at naar den ærede Tingmand har saa daarlig Tro til fremtidige Kultusministre — ikke til den nuværende — saa kan der jo virkelig komme til at ske Ting, der kunne være meget værre. — Den ærede Taler nævnte gentagne Gange Kirken, men det er mig ikke klart, hvad han forstaar ved Kirken. Det er det, man egentlig skulde have defineret. Det kan ikke være Præsterne alene, som af den ærede Justitsminister bemærket, i et protestantisk Land, saa jeg ved ikke, hvorledes han vil saa Kirken til at udtale sig. Ganske vist skal jeg erkende, at Kirken ikke udtaler sig gennem Repræsentationen her, thi selv om ikke de enkelte Medlemmer ere konfessionsløse, det ere vi visseelig ikke, er Rigsdagen det dog som saadan, men den ærede Taler har jo Vejlighed til gennem sine, jeg vil antage det, Meningsfæller, at gøre sin Mening gældende lige over for Kultusministeren gennem Kirke-raadet, saa foreløbig er Gejstligheden jo nogenlunde vel betrygget. Det faar nu staa ved sit Værd. Den ærede Tingmand kan jo staa sig til No. med den Bestemmelse, at efter det, der staa i denne Lov, hjemles der ikke Krav paa Medvirkning af Folke-kirkens Gejstlighed i Henseende til Jordpaa-kastelsen og andre Ceremonier ved Sigbrændingen. Vi ville netop ikke true Gejstlighedens Stilling, det har ikke været Meningen fra min Side, og derfor holde vi den udenfor. — Den ærede Taler som noget vidtløftigt ind paa, at det var dog virkelig en hedenskt Skik, det kunde ogsaa ganske vist være meget tvivlsomt, om det egentlig var opstillet som et Dogme, at det at brænde Sigene var ab-

solut ukristeligt, men der var dog meget, der tydede derpaa. Jeg skal paa nu minde om, hvad en højstaaende geistlig er fremkommen med, nemlig Biskop Monrad. Det vil erindres, at Biskop Martensen udtalte sig meget stærkt imod Sigbrænding. Jeg skal for Resten ikke komme videre ind derpaa, men i Anledning af den temmelig stærke Jorddommelse, som den højærværdige Forsætter, Martensen, udtalte over Sigbrændingen, som Monrad ogsaa med en Artikel om Sigbrændingen, og i den siger han, at uagtet han maatte udsætte sig for at blive dømt som den, der vil forjvare hedenskt Skikke, som vil borttage det gamle Billedsprog om de døde, som er hentet fra den nuværende Begravelsesmaade, vil han slet ikke lade sig skræmme af disse Domme, og han udtaler saa udførligt, at det for ham ingen afgørende Betydning har, hvorledes der handles med Sigene, efter at han har været i Fare paa Havet, og efter at han med de Lanter, der i den Anledning kom frem hos ham, ogsaa kom til at tænke netop paa Sigbrændingen. Han siger der følgende Ord, som jeg maatte med den ærede Formands Tilladelse maa oplæse, der staa i nogle smaa Artikler, som han kalder „politiske Breve“. Han siger saaledes: „Naar man har gjort sig fortrolig med den Tanke at blive ødt af Havets Fiske, saa kan den Tante, at det døde Legeme skulde brændes, ej virke saa affrættende. Det kan dog virkelig heller ikke anses som uhyggeligt at raadne, fortæres af Orme, maatte sive igennem og ødelægge den levende Næstes Drikkevand. Vader os gaa nærmere ind paa Sagen.“ Saa fortsætter han og kommer til at anføre et Skriftsprog af Matthæi Evangelium: „Lad de døde begrave de døde“, siger Kristus, og efter Monrads Mening ligger deri, at Kristus — efter hans Skøn — har overladt Bestemmelserne om Begravelsesmaaden til Staten. Det tror jeg er en overmaade friindet og rigtig Betragtning, og jeg tror ogsaa vanskeligt, at den kan omstødes. Der er for Resten, som jeg ogsaa tidligere har bemærket, andre Udtalelser af geistlige for Sigbrænding, og det er bekendt nok, at Sigbrænding navnlig ogsaa finder Sted i vort Naboland, Tyskland, i store protestantiske Krefse. Jeg agter forøvrigt ikke at følge den ærede Taler videre ind paa den Vej. Jeg skal nu til Slutning for mit Vedkommende erklære, at jeg agter at sante gloende Kul paa hans Hoved ved ikke alene selv at stemme for det Forslag, som han og flere have stillet, men jeg vil ogsaa tilraade mine Meningsfæller at stemme derfor. For mig er det Alvor og ikke proforma, naar jeg har sagt, at jeg ønsker ikke